

Neděle 18. po Trojici
Mk2,1-12
19.10.2025

Pozdrav:

Milost vám a pokoj od Pána našeho Ježíše Krista.
Láska, milosrdenství a pokoj rozhojněně budiž.

Introit:

Já, já sám vymažu kvůli sobě tvoje nevěrnosti, na tvé hříchy nevzpomenu.
Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň.

Píseň: 2

Čtení: Ex34,1-10

Píseň: 576

Křest

Dnešní den přišli do shromáždění Lenka a Filip Lehovcovi, aby jejich syn Jan byl pokřtěn. Od prvních dní vzniku společenství následovníků Ježíše Krista byli znamením vody přijímání uvěřivší do společenství církve. Církev tak činila a činí podle slov zaznamenaných v evangeliu podle Matouše:

A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi. Protož jdouce, učte všecky národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého, učíce je zachovávat všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všecky dny, až do skonání světa. Amen.

I my dnes budeme svědky křtu. I my dnes se budeme radovat spolu s rodiči a celou shromážděnou církví. I my dnes společně vyznáme víru v Boha Otce, Syna i Ducha svatého, tak jak ji po staletí vyznávali svědkové víry všech národů i zemí:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země. I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Ponciem Pilátem, ukřižován umřel a pohřben jest. Sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný.

Amen.

A tak se ptám, otče: Vyznal jsi spolu se shromážděním křesťanskou víru. Ptám se tě, zdali chceš, aby na tuto víru bylo pokřtěno vaše dítě v Krista?

Je-li tomu tak, odpověz: *Ano*.

Ptám se tě, matko, zda chceš, aby vaše dítě rostlo, sílilo a neslo ovoce z víry, kterou shromáždění společně vyznalo?

Je-li tomu tak, odpověz: *Ano*.

Nyní ptám se vás, rodiče i svědkyně křtu a celé shromážděné církve: Chcete toto dítě ve víře slovem i příkladem svého života v církvi Kristově vychovávat, a tak jej vést k Ježíši Kristu?

Je-li tomu tak, odpovězte: *Ano, s pomocí Ducha svatého*.

Pane Ježíši Kriste, vzkříšený a živý, přijmi nyní ty sám toto dítě za své vlastnictví. Dej, ať se nám stane z moci Ducha svatého znamením vody ujištěním o tvé lásce a věrnosti, která platí i tomuto dítěti. *Amen*.

Otče řekni jméno:

Jene, Křtím tě ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.

Požehnání:

Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj. Půjdeš-li přes vody, já budu s tebou, půjdeš-li přes řeky, nestrhne tě proud, půjdeš-li ohněm, nespálíš se, plamen tě nepopálí.

Píseň: 395 Pomoz mi můj Pane (děti)

Kázání: Mk2,1-12

Před očima mám obrázek z nedělní školy. Byl na něm vyobrazen uprostřed Ježíš. Před Ježíšem byla nosítka s ochrnutým. Nahoře na obrázku byly vidět ruce a hlavy těch, kteří spouští nosítka. Dole bylo napsáno: „Vezmi své lože a chod’.“

Ježíše chodí křížem krázem galilejskou krajinou, jak je uvedeno v předešlém oddíle, kde se píše: „Chodili k němu odevšad.“

Možná, že se chce Ježíš už konečně vyspat, vždyť ani nezůstává ve městech. Je možná na pustých místech, kde moc pohodlí není. Přesto jej lidé dokáží vyhledat.

Proslechlo se, že je doma. Svědek víry Marek nás opět nechává trochu napnuté. Jak se to proslechlo, to někdo z domácnosti Petrovy nevydržel a musel to někomu říct? Nebo nějaké tajemno proslechlo Ježíšovu činnost? Nicméně se proslechlo a hrozen lidí stojí přede dveřmi a co víc, dům je plný k prasknutí. „*A mluvil k nim,*“ rozuměj Ježíš.

Opět, jak rádi bychom se dozvěděli, co Ježíš mluvil! Začíná druhá kapitola a my pořád nevíme, jak definovat Boží království a kdo to ten Ježíš z Nazareta vlastně je.

Bezejmenní čtyři, bezejmenný ochrnutý chtějí slyšet Ježíše. Pravděpodobně vše nechávají na Ježíši. Stačí ochrnutého jen k němu dostat. Pak ať se děje vůle Páně. Přijdou na nápad. Nechme stranou padání hlíny na hlavy posluchačů i Ježíše, které muselo nastat při rozebírání střechy. Umanutost nesoucích ochrnutého je neuvěřitelná. Jedinou hnací silou těchto čtyř přátel je myšlenka dopravit možná jejich příbuzného či známého před Ježíše. Potom, děj se vůle Páně.

Každý, kdo tento oddíl čte poprvé, tak si možná položí otázku: To Ježíš hledí na víru těch, kteří nesou ochrnutého, a ochrnutého nechá ležet na nosítkách a jen řekne: „*Synu (doslova dítě), odpouštějí se ti hříchy.*“ Přeci je ten na nosítkách ochrnutý, proč jej Ježíš neuzdraví? Proč jen odpouští hříchy?

Do příběhu se nám zapletou nám známi zákoníci. Muselo je zatahat za uši, že Ježíš říká „*odpouštějí se ti hříchy*“ tím, že se staví do role reprezentanta Pána Boha, bere Boží jméno nadarmo. Ježíš zde mluví jako ten, který zde na zemi představuje Boha. Co víc, je tím, kdo má moc odpouštět hříchy. Mezitím, co zákoníci ve své mysli řeší otázku rouhačství, Ježíš uzdravuje.

Ohromení farizeů je tak veliké, že zatím Ježíše nevyvlečou z domu a neženou jej, aby jej ukamenovali. Ježíš však nám i farizeům klade otázku: *Je snadnější říci ochrnutému: „odpouštějí se ti hříchy,“ anebo říci: „Vstaň, vezmi své lože a chod’?“* A máme to. Jak odpovíme, co řekneme Ježíši, až se nás zeptá? Uzdravení je viditelné; že jsme odpustili, že nám Bůh odpustil, to hned tak není vidět.

Evangelista Marek nám nyní ve vyprávěném příběhu podává výklad, co je vlastně jádrem evangelia Ježíše Krista. To, že Ježíš uzdravuje od nemoci, je jen druhotným projevem jeho moci. Ježíšova moc přemáhá odcizení člověka, jeho vinu, jeho frustraci ze zatemněné budoucnosti.

Ježíšova moc sahá až tam, kam nedohlédneme. Ježíšova moc sahá až na samou podstatu lidské bezmoci, lidské samoty a prázdnoty.

Aby nám svědek víry Marek pověděl, co znamená Syn člověka, jimž začíná počátek evangelia, po otázce zákoníkům i nám praví: „*Abyste však věděli, že Syn člověka má moc na zemi odpouštět hříchy*“ řekne mu...

Ježíš je ten, který plní Boží vůli zvěstovat odpuštění. A to nejen Boží odpuštění k nám, ale též naše odpuštění k těm, kteří se nějak provinili. Proto nás Ježíš naučil modlitbu, ve které voláme *jako i my odpouštíme...* Evangelium Syna člověka nás zve do světa Božího království, kam vstupujeme s vědomím odpuštění, které nás zavazuje. Zavazuje nás k tomu, abychom nejen toto říkali, ale učili, že odpouštět je těžké jako uzdravit ochrnutého, avšak díky Božímu odpuštění to jde.

Pane, dnes jsme byli svědky křtu. Dej, ať dovedeme věřit jako ti čtyři z našeho příběhu. Nezaleknout se překážek, které nám někdy brání k tomu, abychom dítě přinesli k tobě. Pane, prosíme, nauč nás odpouštět, tak jak jsi ty odpustil nám.

Amen.

Píseň: 283

Poslání:

Vy se modlete takto:

„A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.“

Požehnání:

V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny pro přebohatou milost, kterou nás zahrnul ve vši moudrosti a prozíravosti, když nám dal poznat tajemství svého záměru.

Píseň: 426